

Näky oli kaunis, vaalea ja puhdas. Silti se teki minut valtavan surulliseksi. Katselin ikkunasta lumikerrosten peittämiä teitä, puita ja autoja. Vasta tammikuussa tullut talvi oli tuonut mukanaan melko laimeat, kirpeät pakkaset, mutta paksun kerroksen valkeaa pakkaslunta. Enää ei voinut puhua kaupungin harmaudesta, sillä maa oli kauttaaltaan puhtaan lumivaipan peitossa. Vaikken nähnyt aurinkoa, ulkoa loisti upea valkea lumen tuoma valo. Laittaessani valot aamulla päälle tuntui kuin melkein häpäisisin tämän suorastaan pyhältä tuntuvaan valonlähteen kelmeillä halogeenilampuillani. Olin kuitenkin pian napsauttanut valot pois päältä ja jäänyt katselemaan helsinkiläiselle nykyään niin harvinaista näkyä. Latasin kahvinkeittimen ja jäin kuuntelemaan sen hiljaista pulputusta. Pieni asuntoni täyttyi pian vastakeitetyn kahvin tuoksusta. Tuoksu oli huumaaava, kuten yleensä kahvin tuoksu on. Tai ainakin useimmiten on. Täytyy tosin antaa pisteet eilisiltana ostamalleni pienpaahtimon kahville, joka oli paikan päällä vuorokausi sitten jauhettu pavuista suodattimeen sopivaksi. Maksoihan tämä kahvi toki sen 40 euroa kilo, mutta ei nyt mennä siihen. Tunsin hetkellisen onnen tunteen käväisevän kehossani, kun jäin fiilistelemään lempihetkeäni: lauantaiaamu eli vapaapäivän aamu, tuore kahvi ja oma rauha ilman kiirettä mihinkään. Pian kehoni kuitenkin valtasi valtava melankolian tunne ja palasin todellisuuteen. Sairasloma. Oma rauha eli yksinäisyys. Kaadoin kahvin lempimukiini, tosin tuntematta sitä tavanomaista onnea, jonka siitä yleensä saan. Ulkoa loistava valkea valo sai minut taas ajatuksiini ja kuin pakonomaisesti tuijottamaan ulos ikkunasta. Kaikki näytti niin erilaiselta kuin viikko sitten, kun ihmiset pakenivat räntäsadetta pimeydessä huppu tai pipo niin syvällä päässä, että kasvoja oli vaikea erottaa. Ensilumi tuntui tuoneen jonkinlaisen rauhan ihmisten kiireisiin sieluihin. Ikkunan kylmemmällä puolen isä veti pientä lastaan pulkassa, nainen ulkoilutti koiraa, joka jäi ihmettelemään jokaista lumikasaa kerrallaan, rakastavaiset kulkivat käsi kädessä ja iso joukko koulusta tulevia punaposkisia nuoria nauroivat heitelleen toistensa päälle lumipalloja. Vaikka ulkona oli kylmä, niin tuntui kuin lämpö vallitsisi näiden ihmisten sisällä. Huomasin jotain märkää tipahtavan paidalleni. Kyyneleet olivat alkaneet tulvia valtoimenaan. Tuntui, että pato sisälläni olisi murtunut enkä aikonut tehdä asialle mitään, sillä tiesin, ettei tämäkään pato voisi kestää ikuisesti. Niistin lautasellani olevaan punapilkulliseen Marimekon lautasliinaan. Sekin oli tehnyt minut hyvän kahvin lailla iloiseksi, mutta nyt sen tehtävä oli vain toimia ruumiin eritteiden vastaanottajana. Käännettyäni katseen pois ikkunanasta ja saatuaani näkökykyäni estävät kyynelkalvot kuivumaan katselin ympärilleni. Joka puolella lojui likaisia lautasia, haisevia piimämukeja, räkäpapereita ja sekalaisia flunssalääkkeitä. Tästä näystä oli kauneus kaukana. Olin kerrankin kollegani suostuttelun jälkeen jäänyt sairaalomalle. ”Ei töissä kuulu olla sairaana. Ei mitään muttia. Kyllä me saadaan hommat hoidettua”, hän oli muistuttanut. Ajattelin jääneeni pois töistä heidän takiaan, ihan vain siksi, etten tartuttaisi muita. Eihän minulla ollut kuin vähän kuumetta, yskää, kurkkukipua ja pahoinvointia. Ajattelin kai sairastamisen tekevän minusta huonomman työntekijän tai olevani korvaamaton. Tai sitten pelkäsin tätä. Sairastamista yksin kotona. Ystäväni ei ollenkaan ymmärtänyt mitä ajoin takaa. ”Sähän olet yksin kaikki muutkin päivät vuodesta. Sähän tykkäät asua yksin”, hän oli sanonut. ”Niin tykkäänkin. Mutta kun en mä ole YKSIN”, olin melkein huutanut. Totisesti pidinkin yksinasumisesta. Enhän minä kotona viettänyt normaalisti aikaa. Tein paljon töitä, ehkä vähän liikaakin, urheilin, näin ystäviä ja kokkailin. Nyt kuitenkin en voinut mennä töihin, salille tai tapaamaan ystäviäni. Istuin yskien vilttiin kääriytyneenä hikoillen välillä kylmää ja välillä kuumaa hikeä. Tajusin pian, että jääkaappi loistaa tyhjiyttään ja minun olisi lähdettävä tuonne talven ihmemaahan. Nyt tosin en voinut ajatella sitä kauneutta, jota olin vähän aikaa sitten ikkunasta ihaillut, vaan ainoa asia, mikä tuli mieleen oli se kylmyys. Minun oli mentävä tuonne pakkaseen, kuumeessa, yskien ja muutenkin heikossa hapessa. En saisi

ruokaa, ellen sitä itse hakisi. Ajatus siitä niin sanotusta omasta rauhasta, jota aina niin hehkutin, ei tuntunutkaan enää niin hienolta, vaan kamalalta. Yksinäiseltä. Nyt olin yksin. Eikä se tuntunut enää omalta itsenäisen naisen valinnaltani, vaan rangaistukselta. Irrotin puhelimeni latauksesta ja menin sohvalle makaamaan. Olin jo painamassa soittonappia parhaan ystäväni nimen alla, kunnes muistin, että New Yorkissa, jonne ystäväni oli lähtenyt uuden niin hirveen ihanan miehensä perässä, on nyt aamuyö. Heitin puhelimen sohvan nurkkaan huokaisten raskaasti. Kietouduin pehmeään torkkupeittooni ajatellen, että jos nukkuisin koko päivän, en ehkä tarvitsisi ruokaa. Tuhahdin sarkastisesti omalle logiikalleni, mutta käänsin kuitenkin kylkeä.

Heräsin parin tunnin päästä ja huomasin puhelimeni valon välkkyvän. Tiesin tuon sinisen valon tarkoittavan uusia viestejä ryhmäkeskustelussa. Avasin toiveikkaana keskustelun, joka koostui yksistä tärkeimmistä ystäväistäni, jotka olin hankkinut jo lukioaikoina. Täytyy tosin myöntää, että valitettavasti meidän ystävyyskuntamme on mennyt vuosien varrella kylmenevämpään suuntaan. Toisinaan edelleen muistelen kaiholla reissuja etelään, joihin kuului vain me neljä ja kasapäin seikkailuja, keskusteluita ja vankan ystävyyskunnan tuomaa onnea. Mieleeni tulivat myös pitkät puhelut, loppumattomat kesäillat, monen tunnin pituiset kahvihetket kaikkine hauskoine juoruineen ja tunne siitä, että he olivat aina läsnä kuin tarvittiin. Niin iloissa kuin suruissakin. Asiat olivat kuitenkin muuttuneet. En tiedä johtuiko se iästä, lähestyimme kaikki kolmeakymppiä, mutta hyvänen aika nuoriahan me kaikki vielä olimme. Viime aikoina tuntui kuitenkin, ettei kyseessä ollut ikä, vaan elämäntilanne. Oma elämäntilanteeni oli työ, työ ja työ. Heillä se oli parisuhde. Havahduin ajatuksistani ja luin keskusteluun tulvineet viestit. Yksi ystäväistäni oli toivottanut paranemisia ja muistuttanut kuumen juomisesta. Hymähdin. Seuraavat viestit sitten koskivatkin, kuten arvata saattaa, ystäväni hääsuunnitelmia. Vaikka häihin oli vielä melkein kaksi vuotta, ystäväni tuntui tulevan päivä päivältä hermostuneemmaksi. Näin pitkän viestin ja osasin jo arvata mitä se koski. ”Sori, mutta täytyy kyllä jättää tän kesän reissut väliin. Just kattelin, miten helvetin paljon kaikki maksaa ja täytyy alkaa säästää ja kunnolla ja blaa blaa blaa (tähän 200 merkin edestä selitystä lautasliinoista, kukista ja hääbändeistä)”. Niin, totta kai säästökohde on aina se tyttöjenreissu. Eikö se ikinä voisi olla ne loputtomat reissut oman kunnan kanssa? Nielaisin pettyneenä enkä tiennyt mitä sanoa. Kuulostaisin vain kateelliselta ja katkeroituneelta ämmältä. Oliko kateellinen? En tiedä. En tietääkseni. Olinko pettynyt? Kyllä. Ymmärrän, että parisuhde menee yleensä etusijalle, mutta olin kyllästynyt jäämään aina kakkossijalle. Tai kolmossijalle, koska piti hän töissäkin käydä. Päätin vastata myöhemmin, sillä tällä hetkellä suoltaisin luultavasti pelkkää paskaa muualtakin kuin peräsuolestani. Vastaisin, kun olen rauhoittunut. Pian häpeän tunne painoi poskiani ja rintalastaani. En ollut pystynyt pidättelemään itseäni ja olin suoltanut keskusteluun kaiken mahdollisen tämän päivän pettymyksestä siihen kertaan 10 vuotta sitten, kun ystäväni oli mukamas flirttailut miehelle, jolle itse olin ehtinyt flirttailla ensin. Minä todellakin kuulostin katkeralta vanhalla ämmältä. Pyysin anteeksi ja laitoin kaiken flunssan piikkiin. Jotain hyötyä siis tästäkin taudista. Ihan oikeasti olin iloinen ystäväni puolesta. Pelkäsin vain menetystä. Kun paras ystäväni meni naimisiin, tuntui että hänen sitoutuessaan mieheen hän hellitti otettaan minusta ja muutti vielä toiselle puolelle maailmaa. Toinen ystäväni muutti toiselle puolelle Suomea. Joka vuosi tunsin menettäväni jonkun, mutta uusia ei tullut tilalle. Täytin vapaa-aikani työllä ja urheilulla, kunnes sain burnoutin.

Vaikken ollutkaan nyt vakavammin sairas, vaan pelkässä kausiflunssassa, velloin samoissa syvissä vesissä kuin burnoutin aikoihin. Olin niin yksin. Elin eri maailmassa kuin muut. Ylistin elintapaani, sitä miten itsenäinen olen, sitä omaa rauhaa ja niin edelleen. Kyllä minä siitä oikeasti usein nautinkin. Silti säännöllisin väliajoin tunnen rintaa puristavaa surua, kun tulen matkalta ja olen ainoa, jolla ei ole ketään vastassa, täriseen kuumehouruissa peiton alla eikä

kukaan silitä päätä tai käy kaupassa ostamassa lisää särkylääkkeitä tai kun minulla on ollut vaikea päivä töissä eikä kukaan tule ovella vastaan ja anna halia. Vaikka esitän rohkeaa ja itsenäistä, tunnen itseni yksinäiseksi, kun astelen juhliin kerta toisensa jälkeen ilman avecia tai kun yritän tehdä niin sanottuja miesten töitä, vaikka olen liian heikko tai en yhtään kiinnostunut niistä. Kipeänä sorrun myös kerta toisensa jälkeen ajattelemaan, että miksei kukaan rakasta minua, kunnes muistan itse kääntäneeni selkäni liian monelle hyvälle miehelle. Syytkin ovat olleet mitä turhamaisempia tai vain se, että pärjään ilmankin tai pelkään sitoutumista. Vapaudessa on hyvin monia hyviä puolia, joita kerron kerta toisensa jälkeen läheisilleni. Silti jään usein miettimään, onko vapauden hintani liian suuri?